

ДОМЪТ НА GUCCI

THE HOUSE OF GUCCI

Copyright © 2020, 2001, 2000 by Sara Gay Forden
All rights reserved.

© Богдан Русев, *превод от английски*

© Живко Петров, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3674-2

САРА Г. ФОРДЪН

ДОМЪТ НА
GUCCI

ЕДНА ИСТИНСКА ИСТОРИЯ ЗА
УБИЙСТВО, ЛУДОСТ, БЛЯСЪК и АЛЧНОСТ

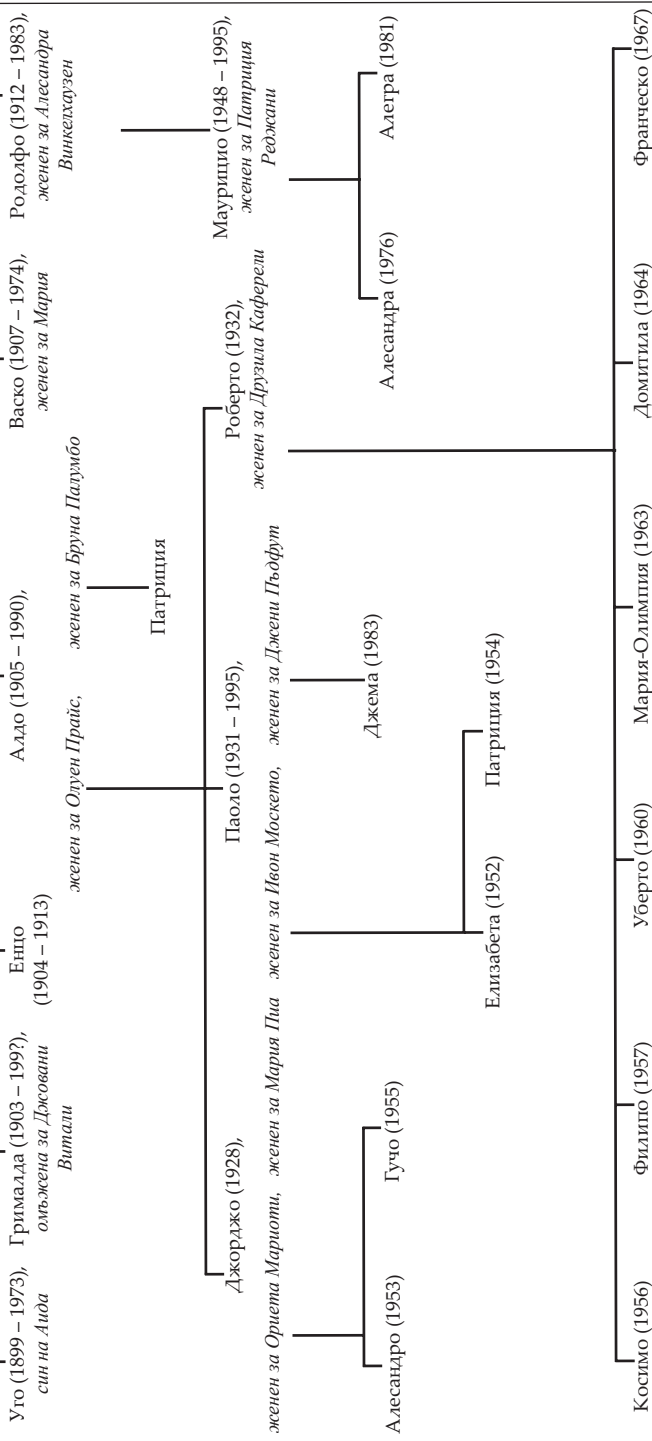
Превод от английски
Богдан Русев

 ciela

*Сензационна история за убийство,
лудост, блясък и алчност*

На Джулия

Гучо Гучи (1881 – 1953),
женен за Аида Калвели

1.

СМЪРТ

В 8:30 сутринта в понеделник, 27 май 1995 г., Джузепе Онорато метеше листата, които вятърът беше навял във входа на сградата, където работеше той. Беше дошъл в 8 часа сутринта, както правеше във всеки работен ден, а първата му задача бе да отвори голямата двойна дървена врата на Виа Палестро номер 20. Сградата беше в ренесансов стил, на четири етажа, в нея се помещаваха апартаменти и офиси и се намираще в един от най-елегантните квартали на Милано. От другата страна на улицата, под високите кедри и тополи, се простираха окосените морави и се виеха алеите на парка „Джардини Публичичи“ – един оазис от зеленина и спокойствие в забързания, потънал в душни изпарения град.

През уикенда в града беше духал топъл вятър, който беше разпръснал неизменната шапка на смога и бе откъснал последните изсъхнали листа от дърветата. Тази сутрин Онорато беше заварил своя вход затрупан с листа и бързаше да ги измете, преди хората да започнат да влизат и да излизат от сградата. Военното му обучение го беше белязало със силно чувство за ред и дълг, но не беше пречупило духа му. Беше на петдесет и една години, винаги бе спретнато облечен и с безупречна външност – побелелите му мустаци бяха перфектно поддържани, а останалата му коса бе късо подстригана. Беше сицилианец, родом от град Кастелдачия, и като много други беше пристигнал в северната част на страната в търсене на работа и нов живот. През 1980 г. се беше уволнил от армията след четиринайсет години на служба като подофицер и бе решил да се установи в Милано, където от няколко години работеше на различни места.

От 1989 г. беше назначен за портиер на сградата на Виа Палестро и идваше на работа с малкия си мотопед от северозападната част на града, където живееше в един апартамент с жена си. Онорато беше вежлив човек с ясни сини очи и мила, срамежлива усмивка и поддържаше входа в съвършено състояние. Шестте лъснати стъпала от червен гранит, които започваха веднага след масивната врата, искрящите стъклени врати в горния край на стълбището, блестящият каменен под във фойето: всичко свидетелстваше за неговите усилия. Онорато разполагаше с малка остъклена дървена кабинка в дъното на фойето, обзаведена с маса и стол, но рядко седаше там, а предпочиташе да се занимава със своите задачи. Никога не се беше чувствал съвсем комфортно в Милано – градът му бе предложил работа, но почти нищо друго. Беше чувствителен към предразсъдъците, които хранят много италианци от северната част на страната към *meridionali*, жителите на юга, и не му трябваше много повече от това някой да го погледне накриво, за да се наежи. Никога не отвърщаше с остри думи и се подчиняваше на висшестоящите, както се беше научил да прави в армията, но отказваше да преклони глава.

„И аз струвам толкова, колкото и всеки друг – мислеше си Онорато. – Дори да е от богато или влиятелно семейство.“

Докато метеше, Онорато вдигна поглед и видя един мъж на отсрещната страна на улицата. Беше го забелязал още сутринта, когато отвори голямата двойна врата. Тогава мъжът беше стоял зад малка зелена кола, паркирана перпендикулярно на улицата, обърната към парка, с багажника към сградата на Онорато. До бордюра на Виа Палестро обикновено имаше паркирани много коли, защото беше една от малкото останали улици в централната част на Милано, където паркирането все още беше безплатно. Колите се паркираха под ъгъл една до друга, обърнати към бордюра. В този ранен час колата все още беше единствената на улицата. Онорато забеляза регистрационния номер на автомобила, защото беше увиснал толкова ниско, че почти докосваше земята. Онорато се зачуди по каква работа бе дошъл мъжът толкова рано. Беше гладко избръснат и добре облечен, със свет-

локафяво палто. Непрекъснато поглеждаше по протежение на улицата към „Корсо Венеция“, все едно очакваше някого. Докато разсеяно пригладваше собствената си оредяваща коса, Онорато забеляза с известна завист, че мъжът имаше гъста, тъмна и вълниста коса.

Още от 1993 г., когато по-нагоре по същата улица бе избухнала бомба, Онорато си държеше очите отворени. Беше се взривила кола, натоварена с динамит, експлозията бе разтърсила целия град, беше взела пет жертви и бе унищожила „Падилионе д'Арте Контемпоранеа“ – музея на съвременното изкуство, който се беше сринал в хаос от цимент, стоманени подпорни греди и натрошени отломки. Същата вечер в Рим беше избухнала друга бомба, като бе нанесла поражения на „Сан Джорджо Велабро“, църква в историческия център на града. По-късно взривовете бяха свързани с една предишна експлозия във Флоренция, на Виа деи Джорджофили, при която бяха загинали отново петима души, бяха ранени трийсет и бяха унищожени десетки произведения на изкуството, съхранявани в сградата, където беше избухнала бомбата. По-късно за атаките бе обвинен един бос от сицилианската мафия – Салваторе Риина, по прякор Тото, арестуван по-рано през същата година за убийството на основния обвинител на мафията от италианската прокуратура, Джовани Фалконе, извършено през 1992 г. Риина беше наредил да бъдат взривени някои от най-ценните културни паметници в Италия, за да отмъсти за арестуването си. По-късно беше осъден както за убийството на Фалконе, така и за бомбените атаки, и понастоящем излежава две последователни доживотни присъди. DIGOS, италианската политическа полиция, специално упълномощена да противодейства на терористични атаки, беше разпитала всички *portinai* – портиери – в района на Виа Палестро. Онорато им беше казал, че същия ден е забелязал подозрителна наглед каравана, паркирана близо до един от входовете на парка. От тогава насам държеше бележник в кабинката си, за да си записва в него всичко, което му се беше сторило необичайно.

– Ние сме очите и ушите на този квартал – обясни Онорато на един от приятелите си от армията, който често се отбиваше

да пие кафе с него. – Ние виждаме хората, които пристигат и си отиват, и в задълженията ни влиза да наблюдаваме всичко.

Онорато се обърна и дръпна дясната половина от двойната врата към себе си, за да измете последните листа, останали зад нея. Когато пристъпи зад полуотворената врата, чу забързани стъпки по стълбището и един познат глас, който му подвигна:

– *Buongiorno!*

Онорато се обърна и видя Маурицио Гучи, който имаше офис на първия етаж над партера – изкачваше се тичешком по стъпалата на входа с обичайната си енергия, а палтото му от камилска вълна се развяваше зад него.

– *Buongiorno, Dottore* – отговори Онорато с усмивка, като му махна за поздрав.

Онорато знаеше, че Маурицио Гучи е от прочутата флорентинска фамилия Гучи, основала компанията за луксозни стоки, която носеше същото име. В Италия името на Гучи винаги беше свързвано с елегантност и стил. Италианците се гордееха с творческата си мисъл и майсторските си традиции и Гучи, подобно на Ферагамо и Булгари, беше едно от имената, които символизираха качество и майсторска изработка. Италия беше родила и някои от най-великите модни дизайнери на света, като Джорджо Армани и Джани Версаче, но Гучи беше фамилия с история от няколко поколения – още преди да се родят модните дизайнери. Маурицио Гучи беше последният представител на фамилията, който бе ръководил семейната компания, преди да я продаде на финансовите си съдружници преди две години. Тази пролет те се бяха заели да подготвят план да направят *Gucci* публична компания, която да излезе на борсата. Маурицио вече не се занимаваше с нито една от страните на семейния бизнес и си беше отворил собствен офис на Виа Палестро през пролетта на 1994 г.

Гучи живееше съвсем близо, в елегантно палацо на „Корсо Венеция“, и всяка сутрин идваше пеша на работа, като обикновено пристигаше между 8:00 и 8:30. Някои дни си отваряше сам, със собствения си ключ от входа на сградата, и вече се беше качил горе, още преди Онорато да отвори тежката дървена врата.

Онорато често си бе фантазирал с копнеж какво ли би било да живее живота на Гучи. Беше богат, привлекателен млад мъж, който имаше красива приятелка: висока, слаба и руса. Именно тя беше помогнала на Гучи с обзавеждането на офиса му на първия етаж над партера, както се нарича вторият етаж в Европа – с екзотични китайски антики, елегантно тапицирани дивани и фотьойли, драперии в наситени цветове и ценни картини. Често идваше да обядва с Гучи, облечена с костюмите си от *Chanel*, с перфектно фризирана буйна руса коса. В очите на Онорато двамата бяха перфектна двойка с перфектен живот.

В момента, в който Маурицио Гучи стигна до върха на стълбището и пое през фоайето, Онорато видя тъмнокосия мъж да влиза във входа. В същия миг осъзна, че мъжът беше чакал Гучи. Зачуди се защо мъжът спря в долния край на стълбището, където широката изтривалка с кафяв косъм свършваше и започваше сивият килим, с който бяха застлани стъпалата, придържан от месингова релса в основата на всяко стъпало. Гучи не беше обърнал внимание, че мъжът е влязъл след него, а мъжът не го беше повикал по име.

Докато Онорато го гледаше, мъжът разтвори палтото си с едната ръка, а с другата извади пистолет. Изпъна ръка, насочи я към гърба на Маурицио Гучи и започна да стреля. Онорато, застанал на не повече от един метър оттам, застина на мястото си с метлата в ръка. Обзе го силен шок и се усещаше безпомощен да стори нещо, за да спре мъжа.

Онорато чу три бързи, приглушени изстрела непосредствено един след друг.

Неподвижен като статуя, Онорато гледаше с ужас. Видя как първият куршум се забива в палтото от камилска вълна на Гучи, над десния хълбок. Вторият изстрел го улучи точно под лявото рамо. Онорато забеляза как палтото от камилска вълна на Гучи потрепваше от всеки куршум, който се забиваше в плътната материя. „Когато застрелват някого на кино, не изглежда така“, помисли си той.

Зашеметен, Гучи се обърна с озадачено изражение на лицето си. Погледна стрелеца, но не показа с нищо, че го е раз-

познал, сетне обърна поглед към Онорато, все едно искаше да попита: „Какво става тук? Защо? Защо това се случва с мен?“.

Трети куршум закачи дясната му ръка над лакътя.

Докато Гучи със стон се свличаше на пода, неговият нападател изстреля един последен, смъртоносен куршум в дясното му слепоочие. Стрелецът рязко се обърна, за да си тръгне, но застина на място, когато забеляза Онорато, втренчен с ужас в него.

Портиерът видя как тъмните вежди на мъжа се повдигнаха от изненада, все едно не беше взел предвид присъствието на Онорато.

Ръката на стрелеца все още беше протегнатата и сега сочеше право срещу него. Онорато погледна пистолета и видя, че на цевта имаше дълъг заглушител. Погледна ръката, която държеше оръжието – с дълги, поддържани пръсти и нокти, които изглеждаха така, все едно мъжът скоро е бил на маникюр.

В продължение на един миг, който му се стори цяла вечност, Онорато погледна стрелеца в очите. После чу собствения си глас.

– Нееее – извика той, като се отдръпна назад и вдигна лявата си ръка, все едно искаше да каже: „Аз нямам нищо общо с това!“.

Стрелецът даде още два изстрела право срещу Онорато, после се обърна и тичешком излезе от входа. Онорато чу някакъв звън и осъзна, че го издават падналите гилзи от патроните, които танцуваха по гранитния под.

„Невероятно! – помисли си неволно той. – Не усещам никаква болка! Не знаех, че не боли, когато стрелят по теб.“ Зачуди се дали Гучи беше изпитал някаква болка.

„Значи така – продължаваше да разсъждава той. – Сега ще умра. Срамота, че ще умра по този начин. Не е честно.“

Сетне Онорато си даде сметка, че още стои прав. Сведе очи към лявата си ръка, увиснала по необичаен начин. От ръкава му се процеждаше кръв. Бавно се отпусна, докато не седна на най-долното от гранитните стъпала.

„Поне не паднах“, помисли си той, докато вътрешно се подготвяше за смъртта. Спомни си за жена си, за дните си в армията, за гледката към морето и планините от Кастелдачия. След това осъзна, че само е ранен; беше прострелян два пъти в ръката и нямаше да умре. Заля го вълна от щастие. Обърна се и видя безжизненото тяло на Маурицио Гучи, проснато в горния край на стълбището в локва кръв, която се разширяваше около него. Гучи беше останал в позата, в която бе паднал, полегнал на дясната си страна, отпуснал глава на дясната си ръка над лакътя. Онорато се опита да изкрещи за помощ, но когато отвори уста, не чу собствения си глас.

Няколко минути по-късно се разнесе вой на приближаваща сирена, който ставаше все по-силен, преди изведнъж да замлъкне, когато една полицейска кола със свирене наби спирачки пред входа на сградата на Виа Палестро номер 20. От колата изскочиха четирима униформени карабинери с извадени оръжия.

– Беше мъж с пистолет – простена със слаб глас Онорато от мястото си на най-долното стъпало, когато мъжете се втурнаха към него.